

то домородство и не малко съкруши сърцето на бащата, когато вътрѣшно като страшно да мжчеше жескоттоо онеправдание, което бѣ нанесеъ на единъ сега толкова добродѣтеленъ синъ. Той се благодари да земе една малка частъ отъ синовѣтъ си щедръ приносъ съ когото поднови търговията си. Не се мина много той възобнови изгубената си честь, подигна кредитътъ си, като подигна въ сжщого врѣме прѣдишного положение и състояние на западналий си домъ, и поживя до дълбока старость честито, спокойно и благополучно.

ДѢДО ДИМИТЪРЪ

И

НЕГОВАТА ПАНАКИДА

Изъ добродѣтелний животъ на нашитѣ неодавна-
шни стари хора — граждане.

I.

Старъ *тезехтаринъ* *) бѣше дѣдо Димитъръ: знаеше той какво ще кажи дюгенъ, какъ трѣба да се върти, и какъ да се пази.

— „Дюгенъ е туй“ думаше често прѣдъ слугитъ си, и прѣдъ синаси Мирча, къмъ когото по често погледваше, като да искаше нему повече да внуши думитъ си — „дюгенъ го кажатъ, ако не тече то ще капи, стига да се пази. На човѣкъ дю-

*) Тезехтаринъ, отличо название на търговецъ — бакалинъ, който умѣе добръ да управлява бакалския си дюгенъ, комуто е сраки всичко добръ да нарежда въ дюгенъ, да продава, да купува честно и почтенно.